

Sóskuti Zoltán

DALSZÖVEGEK
(1993-2026)

- válogatás -

(PRÓBAVERZIÓ)

Szeléné Műhely, 2026.

ÖSSZEESKÜVŐK-ciklus

ÖSSZEESKÜVŐK
SZABADON DALOLOK
PÍSZÍ
AMI VAN

ÖSSZEESKÜVŐK (2018.)

további változatok:

Club Version – Black Version – White Version

Az összeesküvők összebújnak
Miközben odakint
Összeomlott minden.

Sok lázadó már rácsok mögött
Miközben odakint
Csak élvezet és öröm (és halál).

Boldog izgalommal felolvasnak
Miközben odakint
Dúl a könyvtelen korszak.

Évszázados mondatokkal
A lelkünkben
Még remélnék a lázadók.
Régi idők formáival
A sejtjeiben
Még élnek a lázadók.

A lázadók nézték a régi
festményeket
Miközben odakint
Minden fal üres és véres

Évszázados emlékekkel
A szívükben
Még hisznek a lázadók.
Régi idők emlékeivel
A hónapok alatt
Még futnak a lázadók.

Egy kis sziget
A megváltozott világban;
Egy titkos műhely
A szürke házak sűrűjében;
Egy kicsiny mag
Mely őrzi a régi kódokat;
Az a régi dac,
Ami nem halad a korrall;

Az összeesküvők összetartoznak
Miközben odakint
Mindenki egyforma, (és egyedül
van!)

Évszázados igazsággal
A lényükben
Még vannak lázadók.
Régi hitükkel
A vérükben
Ősszéérnek a lázadók.
(És világítanak,
mint a tündöklő Nap!)

Egy régi öregre tisztelettel néznek
a lázadók
Miközben odakint
Csak fiatal arcok (És üresek!)

SZABADON DALOLOK (2021.)

Átfestve a Hold
Már nem úgy ragyog.
Átírva a verssor,
Már hamisan szól.
Átrajzolt arcok,
Már hazug maszkok.
Alakítani kéne, tudom
Néhány mondaton.
De nem fogok!

A szivárványt az égről
Földre cibálták.
A filmben a szereplőt
Átrajzolták.
Átfestett feliratok,
Betiltott mondatok.
Alakítani kéne, tudom
A régi dallamon.
De nem fogok!

Szabadon dalolok,
Marad a Hold,
Marad a verssor,
Ahogy volt.
Ismerős arcomon,
Még a régi mosoly.

Szabadon dalolok,
Arról, ahogy régen
Normális volt.
Szabadon dalolok,
Akkor is, ha letiltod!

PÍSZÍ (2021.)

A korszellem az nagyon hat,
Néha hét és nagyon klassz.
Megtanulom az új szavakat,
Törölöm a tiltottakat.
Ígérem pízí leszek,
Hétfőn, kedden,
Ahogyan a többiek.
Csak a maradék napokon
Hadd mondjam el
A véleményemet.

Az új jelmondatok nagyon
szépek,
És magasan száll az ének.
Nem úgy van már, ahogy régen,
A múltat eltöröltük végleg!
Ígérem pízí leszek,
Hétfőn, kedden,
És szerdán is így teszek.
Csak a maradék napokon
Hadd mondjam el
A véleményemet.

Az öncenzúra nagy dolog,
Kommenteket spórolok.
A nyakamat meg majd jól
behúzom,
Így sok bajt megúszok.
Ígérem pízí leszek,
Hétfőn, kedden, szerdán,
Csütörtökön, pénteken,
Csak még a hétvégeken
Hadd mondjam el
A véleményemet.

De Vasárnap nem tudok hazudni.
Életre kelnek a Könyv sorai.
És bennem is még van valami,
Amit nem tudok elnyomni:
És az
Más utat mutat,
Más sínen halad,
Mást mond, másra hív.
Máshova húzza,
A határvonalakat,
Mást mond, másra hív,
És az nem pízí.

AMI VAN (2021.)

Szobrokba dermedt a múlt,
A holnapután rég elavult.
A beton átüt az üvegen.
Minden terv dísztelen -
De ami van, még a tied.

A rosszat jónak mondják,
A jót pedig kigúnyolják,
A régi versek, regények
Hőseit mások váltották fel -
De ami van, még a tied.

Templom tornyok helyett
Irodaházak nyúlnak az égbe.
Tagadnak majd számonkérnek,
Részvétlen a nép a Szent ünnepen -
De ami van, még a mienk.

Ősz hajak a parkban,
Ünnepelnek megrendült arccal.
Emlékeznek város nevekre
Elsüllyedt szép történetekre -
Tudják, ami nincs, az is van.

Szeretni, vigyázni arra, ami még van,
Szeretni, vigyázni csendes bizalommal.
Remélni, szeretni akkor is,
Ha minden darabokban.

Mert Te akkor is csak adsz,
Még mindig szétszotod magad,
Így mindig marad.
Te akkor is csak adsz,
Még mindig szétszotod magad,
Te mindig az maradsz,
Aki Vagy.

TENGER-ciklus

TENGER-CSEND
A TENGER MEGINT
TENGER-ILLAT
TENGER-ÉRINTÉS
LENT, DÉLEN
TENGER-DAL
TENGER-IMA

TENGER-CSEND (2023.)

Nem hallok semmi mást,
Csak nyugodt finom ritmusát,
Szép kék felszíne most puhán,
Még tartja testemet.

Nem látok semmi mást,
Csak a hullámok finom ritmusát,
Szememben a kékes napsugár,
Még eljátszik velem.

Tengercsendben
Füldik a lelkem,
Találkozás a Végtelennel.
Tengercsendben
Lebeg a testem,
Barátkozás a végességgel
Békességben.

Most nem érzek semmi mást,
Csak selymes finom illatát,
Majd eljön az időm, menni kell,
Megtartod lelkemet.

Tengercsendben
Füldik a lelkem,
Találkozás a Végtelennel.
Tengercsendben
Lebeg a testem,
Barátkozás a végességgel
Békességben.

Szemembe zártam,
Szemem lezárva,
Újra láthatom.
Enyém az illatod.
Őrzöm a pillanatot. (Örökké.)

A TENGHER MEGINT (2020.)

Fűszeres illat
Simít és áthat,
A tenger megint
Gyönyörű.

A lélegzet tisztul,
Lassul a pulzus,
A tenger megint
Nyugtató.

Fürdök a Fényben,
Tisztul a lényem.
A tenger megint
Ragyogó.

Ismerős az íze
A hullámozó víznek.
A tenger megint
Ihlető

Félig lehunyt szemmel
A ritmust figyelem.
A szempilláimon át
A napsugár
Vízesésként hull alá.

Velem jött
Minden kétség,
Minden érzés.
Velem jött
Minden arc és
Minden kérdés.
A tenger megtanít
Élni, látni.
A tenger megtanít
Hinni és álmodni.

TENGER-ILLAT (2025.)

Egy sirály
Szétteríti szárnyát,
A tenger illatát
Hozza a szél.
Jegyzetel
A Szív,
És újra árad a Szó.
Fehér habokat rajzol
A távolban egy hajó.

Magasság,
Szépen ívelt korlát,
Elragad a látvány,
Élni jó.
Mozdul
A lelkem,
És alkotni kezd,
Ebbe a napfényes
Békébe megérkezem (Hozzád)

A sorok rendezetlen
Születnek meg,
Formálj , kérlek,
Egy új csodát!

Ragyogás,
Alattam a sziklák,
A hullámok hangját
Adják tovább.
A távolban összeér
A víz és az ég,
A világoskék
Csend illatokat kever.

A sorok rendezetlen
Születnek meg,
Formálj , kérlek,
Egy új csodát!

TENGER-ÉRINTÉS (2025.)

Körülöttem halál,
Bennem félelem,
És kaput dönget a gyász:
Mi lesz, ha én következem?

Jó lenne tudni,
Mi még a dolgom,
És a kérdéseket,
Hozzájuk végső válaszom.

A tenger megölel,
Végig simítja testem,
És a bőrömön érzem,
Hogy élek, hogy élek...

A tenger megölel,
Látom benne a testem,
És a vízben a fények,
Simítják fehérre.

Érintésre várok,
Ami ihlet és vigyáz,
Attól, hogy magam maradok,
A hideg majd kiráz.

Tudom, csak homokban hagytam
Néhány lábnyomot,
És ha emlék sem marad,
Mégis el kell számolnom.

A tenger megölel,
Végig simítja testem,
És a bőrömön érzem,
Hogy élek, hogy élek...

A tenger megölel,
Látom benne a testem,
És a vízben a fények,
Simítják fehérre.

Ráfekszem a vízre,
A kékeszöld vízre,
Legyen úgy minden,
Ahogy Te akarsz!
(Vigyen, vigyen...)

LENT, DÉLEN (2018.)

Lent, Délen
Könnyebb a lélek,
Tengerillatban
Folyik az élet.

Lent, Délen
Kienged a lélek
Ráérősen
Üldögél az ember.

Lent, Délen,
Remény éled,
Sirályok szállnak
A frissítő szélben.

Csendes öböl
Megérkezés.
Régi kövek közt
Újrakezdés.
Kápolnacsend.
Veled beszélek
Te Végtelen, Alkotó!
Terítő Teremtő!

Lent, Délen
Lassabb az élet,
A vendégnek
Terítenek.

Lent, Délen
Mások a fények,
Imám eléri
A végtelen Istent.

Lent, Délen,
Remény éled,
Sirályok szállnak
A frissítő szélben.

Csendes öböl
Megérkezés.
Régi kövek közt
Újrakezdés.
Kápolnacsend.
Veled beszélek
Te Végtelen, Alkotó!
Terítő Teremtő!

TENGER-DAL (2019.)

Végtelen vagy,
Mégis magadba fogadsz.
Szédítő mélység vagy,
Mégis Benned meglátom magam.

Mindig visszatérek Hozzád,
Újraébred a vágy.
És nem nyugszik meg a lelkem,
Amíg újra Hozzád nem érek.

Hatalmad nagy, elpusztíthatsz,
Mégis emelsz, megtartasz.
Ritmusod van,
Mégis megzavarhatlak.

Mindig visszatérek Hozzád,
Újraébred a vágy.
És nem nyugszik meg a lelkem,
Amíg újra Hozzád nem érek.

Tündöklő vagy!
És bámullak...
Gyönyörű vagy!
Csodállak...

Mindig visszatérek Hozzád,
Az arcod mindig kicsit más.
És megnyugszik a lelkem,
Ahogy befogad szomjas tekintetem.

Végtelen vagy - felfoghatatlan.
Mélység vagy - tele titkokkal.
Ritmusod van - és én veled táncolok.
Tündöklő vagy - és én csodállak, bámullak.

TENGER-IMA (2026.)

Beleolvadni vízbe, fénybe,
Ráérezni, mi az igazi élet,
És beszélni kezd a lelkem lassan,
Imádkozom kitárt karral.
Rád hagyom magam.
A tenger bölcsőm elringat.

Beleolvadni zöldekébe,
Lebegni most arany napsütésben,
Hallom már a szívem szavát,
Végtelen ez a nagy szabadság.
A tenger puha ágy,
Tehozzád von egy belső vágy.

Mi vár még rám?
Te tudod.
Hívj - és indulok.
Vibráló fényben,
A selymes vízben
Rád hagyom magam.

VILLA JADRANKA-ciklus

A PARTRA VETETT
VILLA JADRANKA

A PARTRA VETETT (2021.)

(az azonos című regényhez)

további változat

A partra vetve,
Köveken ülve,
A múlt jön szembe,
Nem menekülhetek...

A partra vetve,
Irgalmat keresve,
Beszél a tenger,
Nem menekülhetek...
(Magam elől)
Nem menekülhetek...
(A múltam elől)
Nem menekülhetek...

A partra vetve,
Köveken ülve,
A múlt jön szembe,
Nem menekülhetek...

A partra vetve,
Figyelve csendben,
Beszél a tenger,
Nem menekülhetek... (
Magam elől)
Nem menekülhetek...
(A múltam elől)
Nem menekülhetek...

Irgalomért kiált a szív!
Minden élet érintésre hív!
Ahogy összeérnek
A törött lelkek,
Felfakadnak a fájó sebek,
És mégis gyógyulnak
Az életek.
A tenger végigsimítja
A parton a köveket.

A partra vetve,
Irgalmat keresve,
Mellém sodort a tenger
Sokféle nehéz életet.
És lassan értem,
Helyére kerül minden,
A partra vetve,
Nem takarom már el
(Az arcomat)
Nem menekülők el...
(A múltam elől)
Várnak már rám a parton,
Hazatérek.

VILLA JADRANKA (2022.)
(az azonos című regényhez)

további változat

Most hiányzik a Csend,
Amiben lát a Szív.
Talán létezik a hely
Ahol még hallani,
Azt a dalt,
Amivel indultam.
Azt a bánatot,
Amit hordoztam.

Hiányzik egy Arc,
Ami fölém hajol,
Talán létezik egy hang,
Ami az én dalom.
Az a dal,
Ami megnyugtat.
Ördögi körökből
Végre kihúzhat. (

Most hiányzik a szem,
Amiben láthatom,
Hogy feltűnik a jel,
És megvallhatom,
Kétségeim,
Amik kínoznak.
A kérdéseim,
Amiket titkoltam.

Felpakolva minden szót,
Minden fájó mondatot,
A vágyakat és a félelmeket,
Illatokat és ízeket,
Mindent, ami én vagyok,
Amit őriz a lelkem,
Útnak indulok
Velük a Csendbe.

Felpakolva minden szót,
Minden fájó mondatot,
A vágyakat és a félelmeket,
Illatokat és ízeket,
Mindent, ami én vagyok,
Amit őriz a lelkem,
Útnak indulok
Velük a Csendbe.

Körülölel a Ház, a tenger.
Körülölel kitárt kezéd.
Körülölel a Sziget Csendje.
Körülölel kitárt kezéd.

EZÜST-ciklus

EZÜST
TORZKÉP
BÉOLDAL
ARCOD
NEM BÍRNÁM MÁSKÉPP

EZÜST (1998.)

további változat

Minden énekem hazugság,
Vagy dalba foglalt vágy csupán.
Kinyitom az ablakom,
Levegőért kúszva a kilincshez:
Én élni akarok, én élni akarok!

Ezer dalt emeltem Hozzád,
Te, tudom, a lelkembe látsz,
Fesd dal-színűre életem,
Hazudni nem lehet Előtted:
Én élni akarok, én élni akarok!

Fesd át lelkem falát!
Fesd át életem szobáját!
Aztán rajzold tele élettél,
Csillogó ezüstös fénnel!

TORZKÉP (2021.)

Egy szelíd hang is bennem él,
Ezért fáj, hogy torz a kép,
Ami rólam most beléd ég.

És félek, hogy nem marad időm,
Hogy az ág, ami belőlem kinő,
Még érezze ezt az erőt.

Még nincs kirakva az arcom..
Még nem érted őrült harcom,
Csak a vad csatazajt hallod,
De még el kell mondanom,
Hogy igazán ki vagyok,
Aki igazán én vagyok.

Sok emlékkép él majd benned,
És magadban rendezgeted,
Bár értenéd majd akkor a lényegem!

És őrzöl majd szavakat,
Amik önkéntelen kiszakadnak,
Ahogy eltűnök majd, benned maradnak.

Még nincs kirakva az arcom..
Még nem érted őrült harcom,
Csak a vad csatazajt hallod,
De még el kell mondanom,
Hogy igazán ki vagyok,
Aki igazán én vagyok.

BÉOLDAL (2020.)

Gázoltál már a rettenetben,
Fulladtál sötét mélyben,
Láttad már a gonosz torkát,
Ismered, ha fáj.

Jártál már a magaslaton,
Álmodtál titkos szobákon,
Láttad már az angyalok szárnyát,
Érted a nyár szavát.

Futottál már sorsod elől,
Égett lelked a szégyenedtől,
Láttad már a saját arcod
Zavaros hullámokon.

Álltál már tapsviharban,
Megszóltatál sok-sok dalban,
Fűrödtél már szeretet-árban,
Illúziók biztonságában.

Talán most jönnek még
A legfontosabb dalok.
Talán összeáll a lényeg A Béoldalon.

Néha még most is úgy érzed,
Hogy minden előtted van,
Pedig ez már évek óta a Béoldal.
Néha még most is reméled,
Hogy sok minden hátra van,
Pedig évek óta forog a Béoldal.

Fordított egy titkos kéz rajtad,
Emlékké dermed az A-oldal,
De hajt az idő, nincs megállás,
Jön a folytatás...

ARCOD (2021.)

Ahogy két ér összeér,
Táncot jár rajta a kék ég,
És elborítja a tiszta fény,
Ott érek véget,
És ott kezdődök én.

Mikor arcod kezembe simul.
Belőle sok kacat kihull,
Már nem fáj úgy a múlt,
Ott mi hajózunk.
Ez már a mi világunk.

Ahogy albumban közös lesz a múlt,
Egy mozdulatban eggyé olvadunk,
És hat szempárban látjuk önmagunk,
Ott érünk véget,
Ott kezdődik az élet.

Arcod vonalát
Követi a szemem,
Még mindig csodás
Ahogy évek telnek.
Minden rezdülésed ismerem.
Otthon vagyok veled.

Vállad vonalát
Követi a szemem,
Még mindig csodás
Ahogy évek telnek.
Minden mozdulatod ismerem.
Otthon vagyok veled.

Ahogy két ér összeér,
Titokzatos közös lüktetés,
Egy már a test és a vér,
Ott érek véget
És ott kezdődök én.

Amikor ránk borul az éj,
Vigyázol rám, őrizlek én,
És összekapcsol minket a remény,
Ott érünk eggyé,
Te és én.

NEM BÍRNÁM MÁSKÉPP (2017.)

Én nem bírnám másképp,
És nem értem, más hogy bírja:
Nélküled átélni a napokat,
Az újra növő gazokat,
A követ, mit görgetni kell,
A falakat, amik összenyomnak,
A lábakat, mik elgáncsolnak,
S cipelni annyi mindent és önmagam.
Én nem bírnám másképp,
És nem értem, más hogy bírja!
Veled élem már a napokat.
Te hordozol engem.
Te hordozol engem, Istenem!

CSEND-ciklus

TÖRD EL AZ IDŐT
A CSENBŐL JÖTTEM
MÉG ITT
MÉLYSÉGEIMBEN

TÖRD EL AZ IDŐT (1999.)

eredeti változat:

Törd el az időt és állj meg végre,
Zárd ki a zajt, mely körbevesz,
És légy Csendben, légy Csendben egy kicsit!

Csukd be a szemed, és állj meg végre,
Hogy a vibráló fények, ne tévesszenek meg,
És légy Csendben, légy Csendben egy kicsit!

A Csendben csodák történnek,
Szorítókötelek hullanak le,
És megszólal az Isten.
A Csendben csodák történnek,
Csüggedt kezed, gyenge térded
Mennyei erő járja át:
Kívül Csend - benned nagy csaták,
És végül győzelem...

A CSENDBŐL JÖTTEM (2009.)

A Csendbe vágyom,
Ott születhet a dal.
Csendben a parton,
Várom, hogy szólj.
Hogy énekeljek,
Csak Veled legyek,
Várjalak szerelemmel;
Hogy megérintsd
A szívemet -
Ott legbelül találkozzak Veled.

A Csendből jöttem,
Ott dal született.
A folyó mozdul,
És én is vele,
Más lettem a csendben.
A fák csak állnak mozdulatlan,
Így vagy Te velem, Uram,
Minden reggel, minden nap,
Minden este velem vagy.

A Csendbe hívlak,
Ahogy én is onnan jövök.
Jöjj most a dallal,
A Csendbe térj haza!

MÉG ITT (2018.)

további változat

A hajnali város simítja arcom,
Ismerős házak, díszletek hétköznapon.
Egy villamos térképet rajzol,
És magába fogadva visz egy új napon.

A rakpartról nézem az öreg folyót,
Messziről indult, sokat hordozott,
Hátán sok szennyfolt,
Míg a tengerhez ér a forrástól.

Enyém még a város, itt mindent ismerek,
De egyszer el kell mennem innen Ismeretlenbe,
Enyém még a tér, az utcák és folyó,
De egyszer nélkülöm zörög tovább a sárga villamos.

Ahogy Apámmal néztem a hegyről a várost,
Értettem mindent úgy magyarázott,
Rég volt, sok könny lefolyt.
Vágyak, álmok, minden megváltozott.

Galambok ülnek a bronzszobrokon,
Megállt az idő a talapzaton.
Elmentek, ők már rég elmentek.
Előttünk jártak és nekünk is menni kell.

Enyém még a város, itt mindent ismerek,
De egyszer el kell mennem innen Ismeretlenbe,
Enyém még a tér, az utcák és folyó,
De egyszer nélkülöm zörög tovább a sárga villamos.

Vágyom az új világ után,
Ahol tiszta a Fény, ahol nincs könny és halál.
Belül várom az útnak indulást,
De maradnék még, sok emlék körbezár.

MÉLYSÉGEIMBEN (2023.)

Mélységeimben
Itt vagy most velem,
Körülveszel
Kegyelmeddel.

Szégyeneimben,
Betakarsz engem,
Érted a szívem,
Irgalmad végtelen.

A porban is csak Téged áldlak,
Én Istenem!
Hűségben tartsd meg
Sebzett gyermeked.

Mélységeimben
Sokszor vagyok gyenge,
De erős Lelked megtart
A víz felett

(Minden) Küszködésemet,
Jól ismered,
Felemelsz engem,
Mert Atyámként szeretsz.

A porban is csak Téged áldlak,
Én Istenem!
Hűségben tartsd meg
Sebzett gyermeked.

RAGYOGÁS

RAGYOGÁS
SZEGÉNNYÉ LETTÉL

RAGYOGÁS (1994.)

további változat

A színes kirakatok még jobban csillognak
Ezekben a napokban, és mindenütt szól a zene.

Járom az utcát ajándékkal tele; a hófedte fákról
Néhány fekete varjú rám rikolt hazafele.

A színes kirakatok tömve ajándékkal
Rám köszönnek, és mindenütt szól a zene.

Járom az utcát kérdésekkel tele; a hófedte
Háztetőkön vakító ez a fehérség!

Az ünnepbe öltöztetett válasz nélküli szürkesség,
Az ünnepbe öltöztetett kongó üresség:
Igazi ünnepre vár!
Hol van az igazi ragyogás?

Öltöztess fel, Uram, betlehemi fénybe:
Ragyogni akarok én is!
Járjon át a drága láng:
Hadd melegítsek én is!
Szüless meg bennem, drága Jézus!

SZEGÉNNYÉ LETTÉL (2025.)

Szegénnyé lettél,
Hogy gazdaggá tegyél.
A tündöklő Mennyből,
A sáros Földre jöttél.
Elviseltél,
Mindent bántást, ami ért,
Életed adtad
Az én Életemért!
Felruháztál minden jóval,
Mint üres koldusodat!
Már gazdaggá lettem
Tiéd az életem!

Már mozdulsz bennem, Jézusom,
Általam is szétszotod magad.
Már mozdulsz bennem, Jézusom,
Szegény lelkem így marad gazdag!
Így marad gazdag!

KERENGŐ-ciklus

(4+2 soros „ima-versek”)

(EGYRE MÉLYEBBRE HAJOLSZ)
(HOGY BÍROD EL...)
(KERESZTRE TÁRT KAROD...)
(HOL VAN JÓSÁG...)
(A FÉNY SZÍNESEN RAGYOG BE...)
(A TÓ TISZTA TÜKRÉBEN...)
(A HEGYEK AZ ÉGRE SIMULVA...)
(TERVEID CSODÁLOM...)
(A SZÍNEKET SZEMEMBE ZÁROM...)
(ÁLMOMBAN NÁLAD...)
(A SZÉLBEN TÁNCOLÓ LEVELEK...)
(A KŐTENGER TITKA...)

(EGYRE MÉLYEBBRE HAJOLSZ...) (2019.)

Egyre mélyebbre hajolsz,
Ahogy bűneim hordod, Megváltóm.
Nézem szelíd arcod,
Elhalkul a hangom, Megváltóm.

Nézlek, látlak,
Lelkemben áldlak.

(HOGY BÍROD EL...) (2019.)

Hogy bírod még el
A Rád rakódott aranyat?
Hogy tűröd még el
A Szavadra tapadt szavakat?.

Egyszerűen Téged,
Hallani / hallgatni szeretnélek!

(KERESZTRE TÁRT KAROD...) (2019.)

Keresztre tárt karod igazi otthonom,
Szavad kenyér terített asztalomon.
Megtiport Tested borrá vált,
Szelíd-szép Lényed forrássá!

Bármi is ér majd, vigyen közelebb Hozzád!
Lehessek áldás, bennem Te ragyogj át!

(HOL VAN A JÓSÁG...) (2019.)

Hol van a jóság? Hol van a Szív?
Minden bűn alatt csak bűn lakik.
Együttérzés nélkül az önzés tombol,
Megfosztva minden illúziótól - csak sírok.

Bennem sírsz, Jézusom, Te jártál már ezen az úton.
Ember csak Te maradtál, Te vagy a tiszta forrás - egyedül Te!

(A FÉNY SZÍNESEN RAGYOG BE...) (2019.)

A fény színesen ragyog be
Ősi kövek közé, a lelkembe.
Térdre hullva, csendesen,
Imára hajlik hideg köveken.

Emelkedj, fáradt lelkem,
Tedd le lassan minden terhedet!

(A TÓ TISZTA TÜKRÉBEN...) (2019.)

A tó tiszta tükrében
Megérezem a Csenedet,
A vízen úszó felhőkben
Arcodat keresem.

Látom már a Csendet,
Kész vagyok hallani Téged.

(A HEGYEK AZ ÉGRE SIMULVA...) (2019.)

A hegyek az égre simulva szilárdan állnak.
Minden reggel a köd fölé felkúszik a Nap. Uram,
Te legyőzted a sötétséget, közeleg az a nap,
Amikor Nálad ébredek fel, és nem lesz több éjszaka.

Uram, vágyom én is szilárdan állni és tündökölni ma,
Vágyom én is győzni, életté válni, ha jön még egy nap!

(TERVEID CSODÁLOM...) (2019.)

Terveid csodálom,
Ahogy visszanézve látom
Éveim vagy napjaim sorát.
Valahogy minden mégis javamra vált.

Neked szentelt csendemben áldom Neved,
Nálad van a múlt, a jövő és a jelen - ez elég nekem.

(A SZÍNEKET SZEMEMBE ZÁROM....) (2019.)

A színeket szemembe zárom,
Ahogy szemlélem teremtet világod.
A fények lelkemig érnek,
Ahogy árad e látványból az élet.

Uram, fess még színeket körém!
Én ringatózom Fényed Ölén!

(ÁLMOMBAN NÁLAD...) (2019.)

Álmomban Nálád jártam a Csendben,
Az oszlopok közt körbejárva a kutat kerestem.
A szavak csak belül mozdultak a Szívben.
A Veled töltött nap nekem már minden.

Évszázadok imáihoz most halkán kapcsolódom hozzá,
Veled és a Régiekkel áldott jó társaság. /
(Kerengőben járok, otthonra találok.)

(A SZÉLBEN TÁNCOLÓ LEVELEK...) (2019.)

A szélben táncoló levelek
A fényben felém intenek.
Tanítanak engednem szélnek, fénynek,
hogy engedelmes és tiszta legyek Előtted.

Odaadom magam Neked, Uram,
Csak vagyok, és már hagyom magam.

(A KŐTENGERTITKA....) (2019.)

A kőtenger titka,
A hullámok ritmusa,
A vulkánok álma,
Ott rejtőzik Nálád.

Nekem csak a csodálkozás marad,
Az ámulat: hogy Voltál és örökre Vagy!